

Sophie Scholl – Julia Rehn

Sista brevet.

Mina sista ord, mina sista önskningar och förhoppningar nedskrivna på ett papper, min sista chans att uttrycka min åsikt. Jag har så svårt att förstå att det är detta som är slutet.

Jag känner mig inte ångerfull över mitt agerande, nej tvärtom, jag skulle ha gjort det igen om jag kunde. Jag är enormt stolt och tacksam över det jag, min bror och våra kamrater så modigt utförde och för att vi trodde på oss själva. Längre har vi kämpat för att få vår röst hörd, för att få säga vad vi tycker och för att vi någon gång i framtiden ska få leva i ett jämlikt, demokratiskt och icke-rasistiskt samhälle. Vi har lyckats påverka och ett bevis på detta är att jag och min älskade Hans sitter här idag. Vi har lyckats stå emot grupptricket och vi har följt vår moraliska kompass och framförallt så har vi följt vår innersta tro och förhoppning, och för det är jag så enormt stolt!

Mina tankar går tillbaka till de sena eftermiddagar och kvällar som långsamt övergick till nätter som vi spenderade i Eickemeyer's ateljé. Jag har många underbara minnen därifrån, alla de skratt och enormt givande samtal och diskussioner vi delat. Den spända och samtidigt förväntansfulla känslan då de första flygbladen tog form och hur vi gick med raka ryggar längs Münchens gator och torg med vetskapen om att vi i hemlighet kämpar mot det korrupta och nazistiska styret som staten utövar. Vetskapen om att vi gör en förändring. Känslan var alltid densamma var gång ett nytt flygblad trycktes, nervös, spänd och väldigt förväntansfull. Och sedan kom lättnaden då vi lyckades, då vi lyckades sprida vårt budskap. Den känslan var obeskrivlig.

Jag blir lika förfärad varje gång jag hör på radion om det fruktansvärda som nu pågår runt om i Tyskland och även i många andra länder i Europa. Jag blir väldigt upprörd och samtidigt så förvånad över hur vissa väljer att blunda för det som händer, att totalt ignorera och strunta i hur vi behandlar våra medmänniskor. Det är tortyr, ett icke-mänskligt beteende. Det är hemskt att behöva bevittna hur staten, som anses vara kapabla att styra detta land har dessa fruktansvärda tankar och ideal. Vi har hört om det förr, diskriminering, rasism och nazism. Men när det väl kommer till oss själva vägrar vi inse vad som egentligen händer.

Mina förhoppningar är att vi fortsätter sätta oss emot den fruktansvärda tyranni vi idag lever i för att vi tillslut ska få möjligheten att leva i ett samhälle där alla behandlas med lika värde. Jag tror på mänskligheten och jag tror på kärleken till våra medmänniskor och jag önskar att världen en dag får känna den kärlek och omtanke som jag vet finns därute. Jag hoppas att Vita Rosens tankar och moral ska leva vidare

för att påverka och stärka de som tvivlar, de som inte är säkra var de står och de som ännu inte har hittat sig själva.

Mina varmaste och kärleksfullaste tankar går till mina nära som i dessa korrupta tider får utstå så mycket, till mina modiga kamrater i Vita Rosen, till mina älskade föräldrar och syskon och till alla mina kära kamrater. Jag önskar dem endast gott och all lycka.

Jag vill tillägna mina sista ord till de kommande generationers motståndare. Till dem som vågar ställa sig emot och säga vad de tycker, de som inte är rädda för grupptricket och de som vågar se sanningen i samhället.

Sophie Scholl
22 februari 1943